க ந் த ர நு பூ தி

ஞானியார் ஸ்வாமிகள் உரை

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்

உ

தண்டாயுதபாணி துணை

கந்தரநுபூதி

மூலமும்

திருக்கோவலூர் ஆதீனம் ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயத்து
ஐந்தாவது தலைவர் பட்டத்திலிருந்த

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள்

அருளிய

உரையும்

இரண்டாம் பதிப்பு

சைவசித்தாந்த மகா சமாஜம்
9, வைத்தியராமையர் தெரு,
தியாகராயநகர், சென்னை

தனிப்பிரதி விலை
இரண்டணா

உ

சிவமயம்

பதிப்புரை

இந்நூலின் முதற்பதிப்பு 1939ஆம் வெளியிடப்பட்டது. இவ்விரண்டாம் பதிப்பு நமது சமாஜத்தின் வாயிலாக இப்போது வெளிவருகின்றது. காப்பும் முதல் மூன்று பாக்களும் தனிசீர் பிரித்தும், மற்றவை பிரிக்காமலும் அச்சிடப்படுகின்றன. முருகப் பெருமானிடத்தில் அன்பு செலுத்தும் அடியார்கள் இதைத்தக்கவாறு பயன்படுத்த வேண்டுகின்றேன்.

சைவசித்தாந்த
மகாசமாஜம்
1-6-1947

இங்ஙனம்
க - அரங்கசாமி
செயலாளன்

உ

முருகன் துணை

முதற்பதிப்பின் முகவுரைச் சுருக்கம்

அன்புடையீர் !

உலகில் மக்களாகப் பிறந்தார் இப்பிறப்பில் பல்வகைத் துன்பங்களினின்றும் நீங்கி உண்மையான இன்பத்தையடைய விரும்பினும், மீட்டும் மீட்டும் பிறந்து இறந்து துன்பப்படாமலிருக்க விரும்பினும், வேண்டுவன பலவற்றுள் தெய்வ வழிபாடு என்பது சிறந்த தொன்று. உருவொடு பெயர் தொழில் ஒன்றுமில்லா அத்தெய்வம் அடியாரை வாழ்விக்க உருவமும் பெயருந் தொழிலுங் கொள்கின்றது. அங்ஙனம் கொண்ட உருவங்களுள் சிறந்ததோர் உருவம் முருகன் திருவுருவம்.

அப்பெருமானை நாம் நம் சொற்கொண்டு தோத்திரிப்பதினும் எவர் தோத்திரத்திற்கு மகிழ்ந்து இன்பஞ் செய்தனரோ அவரது தோத்திரஞ் சொல்லி மகிழ்வித்து இன்பத்தைப்பெற முயல்வதே மேல். அங்ஙனம் முருகப்பிரானருள் பெற்ற சிறந்தவர் பலருள் அருணகிரியார் ஒருவர். அவர் திருவாய் மலர்ந்த நூல்களுள் கந்தரநுபூதி சிறந்தது.

கந்தரநுபூதியை உரைதெரியாது தோத்திரிப்பதினும் உரை தெரிந்து தோத்திரித்தல் நலமெனக்கருதின அடியேன் 1936-ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலயம் சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகளிடம் பாடங்கேட்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். அடியேன் அறிவுக்குத் தக்கவாறு உரை கூறினார்கள். அடியேன் நிலையிலுள்ள என் சகோதரிகளுக்கு அவ்வுரையை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தக் கருதினேன். பிழையை உலகம் பொறுக்க விரும்புகிறேன்.

எனது ஆசாரிய சுவாமிகள் ஸ்ரீமத் ஞானியார் மடாலய ஆசாரிய சுவாமிகளாகி, ஐம்பது ஆண்டு (12-11-1939) நிறைந்து, அது பற்றி நடக்கும் பொன்விழாவின் ஞாபகார்த்தமாக அன்பர்கட்கு இதனை விநியோகித்தல் வேண்டும் என அடியேன் எண்ணியதைத் தமதருளால் நிறைவேற்றுவித்த முருகப் பெருமானார் திருவடித் தாமரைகளை அடியேன் முடிசூடி மகிழ்கின்றேன்.

இங்ஙனம்

30-9-39

க. ர. ஆதிலட்சுமி

உ

முருகக் கடவுள் துணை

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க

கந்தரநுபூதி

மூலமும் உரையும்

காப்பு

நெஞ்சக் கனகல் லும்நெகிழ்ந்(து) உருகத்
தஞ்சத் தருள்சண் முகனுக்(கு) இயல்சேர்
செஞ்சொற் புனைமா லைசிறந் திடவே
பஞ்சக் கரஆ னைபதம் பணிவாம்.

உரை. நெஞ்சம் - மனமாகிய, கனகல்லும் - கனத்த கல்லும், நெகிழ்ந்து - இளகி, உருக - உருக, தஞ்சத்து (அக்காலத்தில்) பற்றுக் கோடாக, அருள் - அருளுகிற, சண்முகனுக்கு - ஆறுமுகப் பெருமானுக்கு, இயல் சேர் - இலக்கணம் (அழகு) சேர்ந்த, செஞ்சொல் - செம்மையாகிய சொற்களால், புனை - செய்யப்படுகிற, மாலை-மாலைபோன்ற இக்கந்தரநுபூதி என்னும் நூல், சிறந்திட - (சொல்லாலும் பொருளாலும்) மேம்பட, பஞ்சக்கர ஆனைபதம் - ஐந்து கரத்தொடு கூடிய யானை முகங்கொண்ட விநாயகக் கடவுளின் திருவடியை, பணிவாம் - வணங்குவாம்.

குறிப்பு :—உருகும் மனமுடையார்க்கு முருகப்பிரானருள் எளிதில் வரும். ஒவ்வொருவரும் ஏதேனு மொன்றால் மாலைசெய்து இறைவனுக்குத் தரித்தல் வேண்டும். விநாயகப் பெருமான் தன்னைச் சிந்திப்பார் மேற்கொண்ட செயலை இடையூறின்றிச் சிறந்திடச் செய்வர். பஞ்சக்கர ஆனை என்பதும், ஆனை பதம் பணிவாம் என்பதும், ஏனை ஆனைகளை நீக்கி, விநாயகராகிய யானையை யுணர்த்துகின்றன. பற்றுக் கோடு - ஆதாரம்.

நூல்

1. ஆடும் பரிவேல் அணிசே வல்எனப்
பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்

தேடும் கயமா முகனைச் செருவில்
சாடும் தனியா னைசகோ தரனே.

உரை. தேடும் - (பகைவர்களைத்) தேடுகிற, கயமாமுகனை - யானைமுகங்கொண்ட கஜமுக அசுரனை, செருவில் - யுத்தத்தில், சாடும் - கொன்றருளிய, தனியானை - சமானம் அற்ற விநாயகக்கடவுளுக்கு, சகோதரனே - தம்பியே, ஆடும் - ஆடுகின்ற, பரி - (வாகனமாகிய) மயில், என - எனவும், வேல்என - வேல்எனவும், அணி - அழகிய, சேவல் என - சேவல் எனவும், பாடும்பணியே - பாடுகின்ற வேலையினையே, பணி ஆ - வேலையாக, அருள்வாய் - (அடியேனுக்குத்) தருக.

பரி என்பது வாகனம் எனப் பொருள்படும். ஆடும்பரி என்றமையால் இங்கே மயில் எனப் பொருள்பட்டது. பரிஎன, வேல்என, என்று என என்பதைக் கூட்டுக. ஆடும்பரி அணிசேவல் என அடைகொடுத்துக் கூறியவர் அவ்விரண்டிற்கும் அருள் செய்த வேலை அடைகொடாது அவ்வேலின் உயர்வு தோன்றக் கூறினர். "அடைகொடுத்துக் கூறுவதினும் அடைகொடாது கூறுதல் உயர்வை வெளிப்படுத்தும்" என்பது உலகவழக்கினும் செய்யுள் வழக்கினும் காண்பது. ஆக எனற்பாலது ஈறுகுறைந்து (பணி)ஆ என நின்றது. விநாயகர் கயமாமுக அசுரனைக் கொன்றருளிய சரிதம் கந்தபுராணம் தக்ஷகாண்டம் கயமுகனுற்பத்திப் படலத்திலுள்ளது.

2. உல்லா சநிரா குலயோ கவிதச்
சல்லா பவிநோ தனும்நீ அலையோ
எல்லா ம்அறஎன் னைஇழந் தநலம்
சொல்லாய் முருகா சுரபூ பதியே.

உரை. முருகா - முருகனே, சுரபூபதி-தேவலோகத் தலைவனே, உல்லாசம் - மகிழ்ச்சியை யுடையதும், நிராகுலம் - வியாகுலம் இல்லாததும், யோகவிதம் (ஆகிய) யோகவகைகளை, சல்லாப விநோதனும்- பேசும் லீலாவிநோதனும், நீஅலையோ - நீஅல்லையோ (நீதான்), எல்லாம் அற - (காணப்படுகிற) எல்லாப் பொருளும் நீங்க, என்னை இழந்த நலம் - யான் என்பது போய்விட்ட நலத்தினை, சொல்லாய் - சொல்லுக.

யோகவகைகளைப் பற்றிய பேச்சு மனமகிழ்ச்சியை விளைவிப்பது, வியாகூலத்தைப் போக்குவது. இவ்விதப்பேச்சை அடியார்களோடு பேசுவதைப் பொழுது போக்கும் இன்பவிளையாட்டாகக் கருதுபவன் முருகப் பிரானாதலின் உல்லாச நிராகுல யோகவித சல்லாப விநோதன் என்றார். யான் என்பது போய்விட்டால் காணப்படும் பொருள்கள்

எல்லாம் தோன்றா ஆதலின் எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம் சொல்லாய் என்றார்.

3. வானோ புனல்பார் கனல்மா ருதமோ
ஞானோ தயமோ நவில்நான் மறையோ
யானோ மனமோ எனை ஆண் ட இடந்
தானோ பொருளா வதுசண் முகனே.

உரை. சண்முகனே - ஆறுமுகத்தேவே, பொருள் ஆவது - பொருள் எனப்படுவது, வானோ - ஆகாயமோ (அன்று), புனலோ - நீரோ (அன்று), பாரோ - மண்ணோ (அன்று), கனலோ - நெருப்போ (அன்று), மாருதமோ - காற்றோ (அன்று), ஞான உதயமோ - ஞானத்தின் தோற்றமோ (அன்று), நவில் - (நான்குவகைப் புருடார்த்தங்களையும்) சொல்கிற, நான் மறையோ - நான்கு வேதங்களோ (அன்று), யானோ - நானோ (அன்று), மனமோ - மனமோ (அன்று), எனை ஆண்ட இடந்தானோ - அடியேனை ஆண்ட இடமோ (அன்று).

ஓகாரங்கள் எதிர்மறைப் பொருளன. புனல், பார், கனல் இவற்றின் பின் ஓகாரத்தைக் கூட்டிக் கொள்க. "அறிவை அறிவது பொருளென அருளிய பெருமாளே" எனும் திருப்புகழின் பகுதியும், "அறிவை அறிவதுவே ஆகும் பொருள் என, உறுதி சொன்ன உண்மையினையோரும் நாள் எந்நாளோ" எனும் தாயுமானவர் திருவாக்கும் நினைக்கற்பாலன.

4. வளைபட்டகைமாதொடுமக்களெனும்
தளைபட்டுஅழியத்தகுமோதகுமோ
கிளைபட்டுஎழுசூர்உரமுங்கிரியும்
தொளைபட்டுஉருவத்தொடுவேலவனே.

உரை. கிளை-சுற்றத்தார், பட்டு - இறக்க, எழு -(அக்காலத்தில் போர்க்கு) எழுந்த, சூர் உரமும்-சூரனுடைய மார்பும், கிரியும்-கிரௌஞ்ச மலையும், தொளைபட்டு - தொளை செய்துகொண்டு, உருவ - ஊடுருவிச் செல்ல, தொடு - தொட்ட (விட்ட), வேலவனே - வேலுடையானே! வளைபட்ட - வளை பொருந்திய, கை - கைகளையுடைய, மாதொடு - (மனைவியாகிய) பெண்ணோடு, மக்கள் - பிள்ளைகள், எனும் - என்கிற, தளைபட்டு - விலங்கில் அகப்பட்டு, அழியத் தகுமோ தகுமோ - அழிதல் தக்கது ஆகுமோ (ஆகாதே).

கிளை போன்றவராதலின் சுற்றம் கிளை எனப்பட்டது. பட என்றிருக்க வேண்டுவது பட்டு எனத் திரிந்து நின்றது. மனைவி மக்கள்பால்

பேராசை இருப்பின் அப்போது மனைவி மக்கள் விலங்குபோன்றவ ராகின்றார்கள். அன்பிருப்பின் அங்ஙனம் அன்று. மாது ஈண்டு மனைவியை யுணர்த்திற்று. மனைவி மக்கள்பால் அன்பிருத்தல் வேண் டும், ஆசைவைத்தல் ஆகாது. "வளை கைக்கிலதெனில், அரும்பிய முலையினார்க் கழகுண்டாகுமோ" எனுந் திருவிளையாடற் புராணம் வளையல் விற்ற படலம் 24-ஆம் பாடலைக் கவனிக்க.

5. மகமாயைகளைந்திடவல்லபிரான்
முகம்ஆறும்மொழிந்தும்ஒழிந்திலனே
அகம்மாடைமடந்தையர்என் றுஅயரும்
சகமாயையுள்நின் றுதயங்குவதே.

உரை. மகமாயை - (சுத்தமாயை அசுத்தமாயை பிரகிருதி மாயை ஆகிய) பெரிய மாயைகளை, களைந்திட - நிவர்த்திக்க, வல்ல - சாமர்த்தியமுடைய, பிரான் - முருகக்கடவுளின், முகம் ஆறும் - ஆறு முகத்தையும், மொழிந்தும் - (நினைத்து வணங்கித்) தோத்தரித்தும், அகம்-வீடு, மாடை - பொன், மடந்தையர் - பெண்கள், என்று - என்று, அயரும் - (நினைத்துச்) சோருகிற, சகமாயையுள் நின்று - உலக மாயா காரியங்களுள் (அகப்பட்டு) நின்று, தயங்குவது - வாடுவதினின்று, ஒழிந்திலனே - நீங்கினேனில்லையே.

மாயையின் பரம்பரையையே ஒழித்தவன் முருகப்பிரான் என்பது சாத்திரத்தால் மட்டுமன்றிச் சரிதத்தாலும் அறியப்படும் உண்மை. சக மாயை என்பதில் மாயை என்பது மாயாகாரியங்களை. சகமாயையுள் நின்று தயங்குவதைவிட ஒரு முகத்தோத்திரமே போதியது. அங்ஙன மிருக்க ஆறுமுகமும் மொழிந்தும் ஒழிந்திலனே என்றது சகமாயையின் வன்மையை நோக்கி. ஆறுமுகத்தினும் வேறு முகம் இல்லையாதலின் ஆறும் என்பதிலுள்ள உம்மை முற்றும்மை.

6. திணியானமனோசிலைமீதுஉனதாள்
அணியார்அரவிந்தம்அரும்புமதோ
பணியாஎனவள்ளிபதம்பணியும்
தணியாஅதிமோகதயாபரனே.

உரை. பணி - (யான் செய்ய வேண்டிய) வேலைகள், யா - எவைகள், என - என்று சொல்லி, வள்ளி - வள்ளி நாயகியார், பதம் - திருவடியை, பணியும் - வணங்குகிற, தணியா - தணியாத, அதி மோக - மிகுந்தமோகமுடையவனே, தயாபரனே - தயைசெய்வதையே முக்கியமாகக் கொண்டவனே, திணியான - கெட்டியான, மனோசிலை

மீது - மனமாகிய கல்லின்மீது, உன - உன்னுடைய, தாள் - திருவடியாகிய, அணி ஆர் - அழகு பொருந்திய, அரவிந்தம் - தாமரை, அரும்புமதோ - தோன்றத் தக்கதோ (அன்று).

திணியான மனோசிலை என்றிங்குக் கூறியவர் முன்னரும் நெஞ்சக் கனகல் என்றார். சேற்றிற் செந்தாமரை முளைக்கும். கல்லில் முளைக்காது. மனமாகிய களிமண்ணில் அன்பாகிய நீர் கலக்க அதனால் சேறாயிருக்கும்போது முருகக் கடவுள் திருவடியாகிய தாமரை தோன்றும். அன்பில்லா மனம் கருங்கல். அங்குத் தோன்றாது.

7. கெடுவாய்மனனேகதிகேள்கரவாது
இடுவாய்வடிவேல்இறைதாள்நினைவாய்
சுடுவாய்நெடுவேதனைதூள்படவே
விடுவாய்விடுவாய்வினையாவையுமே.

உரை. மனனே - மனமே, கெடுவாய் - (இப்போது உள்ளபடியே இருப்பையானால்) கெட்டுவிடுவாய், கதிகேள் - (நீ அடைய வேண்டிய) கதியைக் கேள், வடிவேல் - வடித்த வேலாயுதத்தையுடைய, இறைதாள் - முருகக் கடவுள் திருவடியை, நினைவாய் - நினை, (நினைத்துக்) கரவாது - (உள்ளதை) மறைக்காமல், இடுவாய் - (ஏழைகட்கும் துறந்தார்க்கும்) கொடு, நெடுவேதனை - நீண்டகாலமாகவுள்ள துன்பங்களை, தூள்பட - சாம்பராக, சுடுவாய் - சுட்டுவிடுவாய், வினை யாவையும் - (துன்பங்கட்குக் காரணமாகிய) வினைகளெல்லாவற்றையும், விடுவாய் விடுவாய் - நிச்சயமாக விட்டுவிடுவாய்.

முருகப்பிரானை நினைத்தே ஏற்பவர்க்குத் தம்பால் உள்ளதை மறைக்காமல் தருதல்வேண்டும் (கந்தரலங்காரம் 18-ஆம் பாசுரம்). முருகப்பிரானருள் வருதற்குக் காரணம் பல, அவற்றுள் கொடுத்தல் ஒன்று. தானம் என்றும் இடுங்கோள் (ஷை 16). வேதனையாகிய காரியமும் அதற்குக் காரணமாகிய வினையும் முற்றும் நீங்கும் என்பதைப் பின் இரண்டடியால் விளக்கினார்.

8. அமரும்பதிகேள்அகம்ஆம்எனும்இப்
பிமரம்கெடமெய்ப்பொருள்பேசியஆ
குமரன்கிரிராசகுமாரிமகன்
சமரம்பொருதானவநாசகனே.

உரை. குமரன் - குமரக் கடவுள், கிரிராசகுமாரி - பர்வதராசன் புத்திரியாகிய பார்வதி அம்மையார்க்கு, மகன் - மகன், சமரம் - யுத்தம், பொரு - செய்த, தானவ நாசகன் - அசுரர்களை அழித்தவன், அமரும் -

தங்கிய, பதி - ஊர், கேள் - சுற்றம், அகம் - வீடு, ஆம் - ஆகும், எனும் - என்கிற, இ - இந்த, பிமரம் - மயக்கம், கெட - அழிய, மெய்ப் பொருள் - உண்மைப் பொருளை, பேசிய ஆ - (அடியேனிடம்) பேசிய வகை (வியக்கத்தக்கது).

மயக்கம் எனும் பொருளைத் தரத்தக்க ப்ரமம் எனும் வடமொழிச் சொல் பிமரம் எனவந்தது. சகமாயா காரியமாகிய ஊர் முதலியன கெட முருகப்பெருமான் உபதேசித்ததை இச்செய்யுளாற் கூறினர். இச்செய்யுளுடன் "மகாமாயை களைந்திட" எனும் (கந்தரநுபூதி 5) செய்யுளை இணைத்து நோக்குக. வகை எனப் பொருள்படும் ஆறு எனும் பதம் ஈறு குறைந்து ஆ என நின்றது. வியக்கத்தக்கது என்பதைக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

9. மட்டூர்குழல்மங்கையர்மையல்வலைப்
பட்டூசல்படும்பரிசென் றொழிவேன்
தட்டூடறவேல்சைலத்தெறியும்
நிட்டூரநிராகுலநிர்ப்பயனே.

உரை. தட்டு - தடைகள், ஊடு அற - இடையில் ஒழிய, வேல் - வேலை, சைலத்து - கிரௌஞ்சமலையில், எறியும் - விட்ட, நிட்டூர - கொடுமையை யுடையவனே, நிராகுல - வியாகுலமில்லாதவனே, நிர்ப்பயனே - பயமற்றவனே, மட்டு - தேன், ஊர் - தங்கிய, குழல் - கூந்தலையுடைய, மங்கையர் - பெண்களின், மையல் - மயக்க மாகிய, வலைப்பட்டு - வலையிலகப்பட்டு, ஊசல் படும் பரிசு - ஊசல் அடைகின்ற தன்மையினின்று, என்று - என்றைக்கு, ஒழிவேன் - நீங்குவேன்.

தட்டு ஊடு அறல் - மலைகளின் நடு இடம் தொளை அடைந்து அழிதல். ஊசல் படும் பரிசு - முன்னும் பின்னும் போய் அலைந்து கொண்டிருத்தல்.

10. கார்மாமிசைக்காலன்வரிற்கலபத்
தேர்மாமிசைவந்தெதிரப்படுவாய்
தார்மார்பவலாரிதலாரிஎனும்
சூர்மாமடியத்தொடுவேலவனே.

உரை. தார் - (கடப்பம்பூமாலை முதலிய) மாலையை யணிந்த, மார்ப - மார்பையுடையவனே, வலாரிதலாரி - இந்திரனுடைய தலமாகிய தேவலோகத்துக்கு விரோதி, எனும் - என்று சொல்கிற, சூர்மா - சூர

ளுகிய மாமரம், மடிய - கெட, தொடு - தொட்ட (விட்ட) வேல வனே - வேற்படையானே, கார்மாமிசை - எருமையின்மேல், காலன் - யமன், வரின் - (அடியேனிடம்) வந்தால், கலபத்தேர் மாமிசை - மயிலாகிய வாகனத்தின்மேல், வந்து - (அக்காலம்) எழுந்தருளிவந்து, எதிரப்படுவாய் - தரிசனந்தருக.

'நீலக்கிரீப கலாபத்தேர்' எனும் திருப்புகழ்ப் பகுதி மயில் வாகனம் எனப் பொருள் செய நின்றது. கலாபம் என்பது குறுகிக் கலபம் என நின்றது. கலாபம் - தோகை. கலாபம் சினையாகு பெயராய் மயிலை உணர்த்திற்று. கலபத்து எர்மா எனப் பிரித்து மயிலாகிய அழகிய குதிரை என்று 'பக்ஷியெனும் உக்ர துரகம்' எனும் திருப்புகழ்ப் பகுதிகொண்டு பொருள் கொள்வதும் பொருந்தும். வல+அரி=வலாரி. வலன் ஒரு அசுரன். அரி - பகைஞன். வல னென்னும் அசுரனுக்குப் பகைஞன் இந்திரன். ஆதலின் வலாரி என்பது இந்திரன் எனப் பொருள்பட்டது. தலம் - இடம், அரி - பகைஞன். வலாரிதலம் - இந்திரனுடைய இடமாகிய தேவலோகம்.

11. கூகாஎனஎன்கிளைகூடியழப்
போகாவகைமெய்ப்பொருள்பேசியவா
நாகாசலவேலவநாலுகவித்
தியாகாசுரலோகசிகாமணியே.

உரை. நாக அசல - திருச்செங்கோடு எனும் மலையை உடைய வனே, வேல - வேலையுடையவனே, நாலுகவித் தியாகா - [வெண்பா, ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, கலிப்பா எனும்] நாலுவகைக் கவிகளைப் பாடும்படி செய்பவனே, சுரலோகம்-தேவலோகத்துக்கு, சிகாமணியே - சிறந்தோனே, என்கிளை - என்சுற்றம், கூடிக் - கூடிக்கொண்டு, கூகா என-கூகா என்று, அழ-அழ, போகா வகை-(உயிர்) போகாவண்ணம், மெய்ப்பொருள் - உண்மைப்பொருளை, பேசியஆ - பேசிய வகை வியக்கத்தக்கது.

நாகாசலம் என்பதற்குத் திருப்பதி எனப்பொருள் கொள்வதும் உண்டு. நாலுகவி என்பதற்கு ஆசு, மதுரம், சித்திரம், விஸ்தாரம் எனப் பொருள்கொள்வதும் உண்டு. தேவலோகத்திலுள்ளார் முருகப் பிரானையே சிறந்தவனாகக் கொள்கிறார்களாதலின் சுரலோக சிகாமணிஎன்றார். உயிர் உடம்பினின்று நீங்கும் காலம் சுற்றத்தார் உடனிருந்து அழுதல், பற்றை விளைவித்துப் பிறப்பைத்தரும் ஆதலின் அங்ஙனம் அவர்கள் அழாதவண்ணம் (எனவே பற்றுவிளையாது, அதனால் பிறப்புவாராதவண்

-ணம்) மெய்ப்பொருளை முருகக் கடவுள் அருளினர் என்பது கருத்து. கூ, கா என்பன ஒலிக்குறிப்பு.

12. செம்மான்மகளைத்திருடும்திருடன்
பெம்மான்முருகன்பிறவான் இறவான்
சும்மா இருசொல்அறஎன்றலுமே
அம்மாபொருள்ஒன்றும்அறிந்திலனே.

உரை. செம் - செம்மை நிறமாகிய, மான் - [இலக்குமியாகிய] மானுக்கு, மகளை - மகளாகிய வள்ளி நாயகியாரை, திருடும் - திருடிய, திருடன் - கள்வன், பெம்மான் - பெருமான், முருகன் - தெய்வத் தன்மையுடையவன், பிறவான் - பிறவாதவன், இறவான் - இறவாதவன், சொல்அற - [அடியேனைப் பார்த்து] பேச்சு நீங்க, சும்மாஇரு - சும்மா இரு, என்றலுமே - என்று அனுக்கிரகித்த மாத்திரத்தே, பொருள் ஒன்றும் - பொருளொன்றையும், அறிந்திலன் - அறிந்தேன் இல்லை; அம்மா - வியப்பு.

செம்மான் மகள் செந்நிறமுடைய மான்போன்ற இலக்குமி மகள். செம் - செம்மையாகிய குணமுடைய, மால்மகள் மாலுக்கு மகள் எனவும் பொருள்படும். முருகன் - தெய்வம். பிறப் பிறப்பில்லாதவனே தெய்வம். ஆதலின் முருகன் பிறவான் இறவான் என்றார். சொல்அற என்றது சொல்நீங்க என்ற பொருளொடு நில்லாது, செயலும் அற என்றும் நினைப்பும் அற என்றும் இனங் காரணமாகப் பொருள் தருகின்றது.

13. முருகன் தனிவேல்முனிநங்குருஎன்று
அருள்கொண்டுஅறியார்அறியுந்தரமோ
உருஅன்றுஅருஅன்றுஉளதுஅன்றுஇலதுஅன்று
இருள்அனறுஒளிஅன்றுஎனநின்றதுவே.

உரை. முருகன்-தேவன், தனி - சமானம் அற்ற, வேல் - வேலையுடைய, முனி - முனிவன், நம்-நம்முடைய, குரு - குரு, என்று-என்று சொல்லி, அருள் கொண்டு - [அதனால்] அருளைப்பெற்று, அறியார் - அறியாதவர்கள்; உருஅன்று - வடிவம் அன்று, அருஅன்று - அருவம் அன்று, உளது அன்று - [காண] இருப்பதும் அன்று, இலதும் அன்று- [பதிஞானக் கண்கொண்டு பார்ப்பாருக்கு] இல்லாததும் அன்று, இருள் அன்று [எல்லாவற்றையும் மறைக்கிற] இருள் அன்று, ஒளி அன்று - [சிலவற்றைக் காட்டுகிற] ஒளியும் அன்று. என நின்றது - என்று சொல்ல நின்ற பொருள், அறியுந்தரமோ-அறியும் தரத்ததோ [அன்று].

முருகன் தனிவேல்முனி நம்குரு என்று சொல்லி அதனை முருகப்பிரான் அருள்கொண்ட அறிஞரே அறியுந் தரத்தது, ஏனையோர் அறியுந் தரத்ததன்று அது என்பது கருத்து.

14. கைவாய்கதிர்வேல்முருகன்கழல்பெற்று
உய்வாய்மனனேஒழிவாய்ஒழிவாய்
மெய்வாய்விழிநாசியொடும்செவிஆம்
ஐவாய்வழிசெல்லும்அவாவினையே.

உரை. மனனே-மனமே, மெய்-உடல், வாய் - வாய், விழி-கண், நாசியொடும் - மூக்கொடும், செவிஆம் - காது ஆகும், ஐ - ஐந்தாகிய, வாய்வழி - பொறிவழியே, செல்லும் - செல்லுகிற, அவாவினை - ஆசையை, ஒழிவாய் ஒழிவாய் - விடுவாய் விடுவாய், கை - கையில், வாய் - பொருந்திய, கதிர்வேல் - பிரகாசிக்கின்ற வேலையுடைய, முருகன் - முருகப்பிரான், கழல் பெற்று - திருவடியை அடைந்து, உய்வாய் - கடைத்தேறுவாய்.

ஆசையை விட்டவர் ஆறுமுகப் பெருமான் அடி அடைந்து இன்புறுவர் என்பதும், ஆசை மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆம் ஐம்பொறி வழியாக வெளிவருகின்றதென்பதும் இச்செய்யுளால் பெறப்படுகின்றன. "பொறிவாயிலைந்தவித்தான் பொய்தீரொழுக்க, நெறி நின்றார் நீடு வாழ்வார்" என்னுந் திருக்குறளும் அதனுரையும் நினைவிற்கு வருதல் வேண்டும்.

15. முருகன்குமரன்குகன்என்றுமொழிந்து
உருகுஞ்செயல்தந்துஉணர்வுஎன்றுஅருள்வாய்
பொருபுங்கவரும்புவியும்பரவும்
குருபுங்கவஎண்குணபஞ்சரனே.

உரை. பொருபுங்கவரும் - சண்டையிடுகின்ற சிறந்தவர்களாகிய [வீரவாகுமுதலிய] வீரரும், புவியும் - எல்லா உலகத்துள்ளோரும், பரவும் - துதிக்கிற, குருபுங்கவ - குருசிரேஷ்டனே, எண்குணம் - இயற்கை உணர்வு முதலிய எட்டுக்குணங்கட்கும், பஞ்சரனே - கூண்டு போன்றிருப்பவனே, முருகன் குமரன் குகன் என்று - முருகன் என்றும், குமரன் என்றும், குகன் என்றும், மொழிந்து-சொல்லி, உருகும்-உருகுகிற, செயல்தந்து - செயலைத்தந்து, உணர்வு - அநுபவஞானத்தை, என்று - எந்நாள், அருள்வாய் - தருவாய்.

முருகன் முதலிய மூன்று பெயர்களைச் சொல்லி உருகினால் அநுபவ ஞானம் உண்டாகும் என்பது கருத்து. முருகு - தெய்வத்தன்மை,

முருகன் - தெய்வத் தன்மையுடையவன். குமரன் என்பது குமாரன் என்பதன் திரிபு. கு - [அடியார்களுடைய] அஞ்ஞானத்தை, மாரன் - அழிப்பவன். குகன்|- [அடியார்களின்] இருதய குகையில் வசிப்பவன். வீரர்களுள் வீரவாகுவினுஞ் சிறந்தாரில்லை. புவி என்பது பொதுவாக எல்லா உலகத்தையும் உணர்த்தும். புங்கம் என்பது ஏற்றிற்குப் பெயராய்ப் பின்னர் உயர்வு எனப்பொருள் பட்டது. ஏறு - காளைமாடு. எண்குணங்களும் முருகப் பிரானிடத்துள்ளன, ஆதலின் எண்குண பஞ்சரனே என்றார். பஞ்சரம் - கூடு. எண் குணங்களாவன:—

இயற்கை உணர்வினனாதல், தன்வயத்தனாதல், தூய உடம்பினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை.

16. பேராசைஎனும்பிணியிற்பிணிபட்டு
ஓராவினையேன்உழலத்தகுமோ
வீராமுதுசூர்படவேல்எறியும்
சூராசுரலோகதுரந்தரனே.

உரை. வீரா - வீரனே, முது - பெரிய, சூர் - சூரன், பட - இறக்க, வேல் - வேலை, எறியும் - விட்ட, சூரா - சூரனே, சுரலோக துரந்தரனே - தேவலோக பாரத்தைத் தாங்குபவனே, பேர் ஆசைஎனும் - பேராசை என்கிற, பிணியின் - வியாதியால், பிணிபட்டு - கட்டுப்பட்டு, ஓரா - [அதனால் ஒன்றும்] அறியாத, வினையேன் - தீவினையுடைய அடியேன், உழலத்தகுமோ - உழலுதல் தக்கதாமோ.

சுரலோகம் - தேவலோகம். துரம் - பாரம், தரன் - தாங்குபவன், பேராசை ஒரு கயிறு - அதனால் கட்டப்பட்டவனாக அடியேன் இருக்கிறேன். தேவலோக பாரம் தாங்குகிறவரும் முதுசூர்பட வேலெறியும் சூரருமாகிய உமக்கு இக்கட்டை அவிழ்ப்பது பெரியதோர் காரியம் அன்றே என்பது கருத்து.

17. யாம்ஓதியகல்வியும்எம்அறிவும்
தாமேபெறவேலவர்தந்ததனால்
பூமேல்மயல்போய்அறமெய்ப்புணர்வீர்
நாம்ஏன்நடவீர்நடவீர்இனியே.

உரை. பூமேல்-பூமியின்மேலுள்ள, மயல்-மயக்கம், போய்-நீங்கி, அறம் மெய் - தருமத்தையும் சத்தியத்தையும், புணர்வீர் - சேர்ந்திருப்பவர்களே, யாம்ஓதிய கல்வியும் - நாம் படித்த படிப்பும், எம்அறிவும் - எம்முடைய அறிவும், - தாமேபெற - அவைகள் தாமே நம்மை

அடைய, வேலவர் - முருகக் கடவுள், தந்ததனுல் - கொடுத்தமையால், நாம் என் – அச்சம் என், இனி – இனி, நடவீர் நடவீர் – [அவன் அருளைப்பெறும் வழியில்] நடவுங்கள் நடவுங்கள்.

தருமமும் சத்தியமும் சிறந்தவை. இவ்விரண்டையும் மேற்கொண்டவர்கள்வேலவர் தரும்கல்வியையும் அறிவையும் பெறுவார்கள், பெற்ற கல்வியறிவு வழியே அச்சமின்றி நடந்தால் வேலவர் அருளைப் பெறுவது நிச்சயம் என்பன கிடைக்கும் பொருள். போய் அற எனப் பிரித்து நீங்கியழிய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நாம் - அச்சம், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், உரியியல், 67-ஆம் சூத்திரம்.

18. உதியாமரியாவுணராமறவா
விதிமால்அறியாவிமலன் புதல்வா
அதிகாஅநகாஅபயாஅமரா
வதிகாவலசூரபயங்கரனே.

உரை. அதிகா - [யாரினும்] அதிகம் ஆனவனே, அநகா - பாபம் அற்றவனே, அபயா - பயம் அற்றவனே, அமராவதிகாவல - அமராவதிப் பட்டணத்தைக் காப்பாற்றுபவனே, சூரபயங்கரனே - சூரனுக்குப் பயத்தைச் செய்தவனே. உதியா - பிறவாத, மரியா - இறவாத, உணரா - [சுட்டி] அறியாத, மறவா - மறவாத, விதிமால் அறியா - பிரம விஷ்ணுக்கள் அறியாத, விமலன் - [ஆணவமாதி] மலங்களில்லாத சிவபெருமானுக்கு, புதல்வா - புத்திரனே [அருள் செயல் வேண்டும்.]

முருகனிற் சிறந்தார் ஒருவரும் இலாதலின் அதிகா என்றார். அகம் - பாவம், அந்+அகம் - பாபமில்லாமை, அநகன் - பாபமில்லாதவன். அமராவதி - தேவலோக பட்டணம். உதித்தல் மரித்தல் இவ்விரண்டும் விமலனுக்கில்லை. உணர்தலும் மறத்தலும் விமலனுக்கில்லை. பிரமவிஷ்ணுக்கள் அறியாத நிலையில் விமலன் உளன். உணர்தல் என்பது ஈண்டு பொருள்களைத் தனித்தனியே சுட்டியறியும் [நமக்குள்ளது போன்ற] உணர்ச்சி. ஒரே காலத்தில் எல்லாப் பொருளையும் உணர்ந்து வரும் இறைவனுக்கு நம்மைப்போன்று உணரும் உணர்ச்சியுமில்லை மறத்தலுமில்லை. விமலன் பிறவானிறவான்; முருகப்பிரான் பிறவான் இறவான் [அநுபூதி 12] இருவரும் ஒருவரே, பேதமில்லை.

19. வடிவுந்தனமும்மனமுங்குணமும்
குடியுங்குலமுங்குடிபோகியஆ
அடி-அந்தம் இலா அயில்வேல்அரசே
மிடியென்றொருபாவிவெளிப்படினே.

உரை. அடி-முதலும், அந்தமும் - முடிவும், இலா - இல்லாத, அயில் - கூரிய, வேல் - வேலையுடைய, அரசே - [எல்லோரையும்] சந்தோஷிப்பிக்கிறவனே, மிடி என்ற - தரித்திரம் என்கிற, ஒருபாவி - ஒருபாவி, வெளிப்படின் வெளிப்படுவோனாயின், வடிவும் - [அழகிய] வடிவமும், தனமும் - பொருளும், மனமும் - [நல்] மனமும், குணமும்-[நல்ல]குணமும். குடியும்-[நல்ல]குடிப்பிறப்பின் உயர்வும்-குலமும் - [நல்ல] குலஒழுக்கமும், குடிபோகிய - விட்டு நீங்கின, ஆ, வியப்பு [வறுமை வாராது காத்தருளுக].

அழுக்காறென ஒருபாவி [திருக்குறள் 168] என்றாற்போல மிடி யென்றொரு பாவி என்பது.

20. அரிதாகியமெய்ப்பொருளுக்குஅடியேன்
உரிதாஉபதேசம்உணர்த்தியஆ
விரிதாரணவிக்ரமவேள்இமையோர்
புரிதாரகநாகபுரந்தரனே.

உரை. விரி-விரிந்த, தாரண-தரிக்கும் சக்தி உடையவனே, விக்ரம - பராக்ரமத்தை யுடைவனே, வேள் - [கண்டாரால்] விரும்பப்படு பவனே, இமையோர் - தேவர்களுடைய, புரி - ஊரை, தாரக - ரக்ஷித் தவனே, நாகபுரந் தரனே - தேவலோகத்தைத் தாங்குபவனே, அரிது ஆகிய - அருமை உடையது ஆகிய, மெய்ப்பொருளுக்கு - உண்மைப் பொருளுக்கு, உரிதா-உரியதாக, உபதேசம்-உபதேசத்தை, உணர்த்திய-அறிவித்த, ஆ - ஆறு [அதிசயிக்கத் தக்கது.]

ஒன்றுக்கும் பற்றாத அடியேன் மெய்ப் பொருள் பெறும்படி உப தேசத்தது அதிசயிக்கத்தக்கது. உரியதாக எனற்பாலது உரிதா என நின்றது.

21. கருதாமறவாநெறிகாணஎனக்கு
இருதாள்வனசம்தரஎன்றுஇசைவாய்
வரதாமுருகாமயில்வாகனனே
விரதாசுரசூரவிபாடணனே.

உரை. வரதா - வரத்தைத் தருபவனே, முருகா - முருகா, மயில் வாகனனே - [விந்து ஆகிய] மயிலை வாகனமாகக் கொண்டவனே, விரதா - [நல்ல கொள்கைகளைத்] தேர்ந்தெடுத்திருப்பவனே, சுர - தேவனே, சூரவிபாடணனே - சூரனுக்கு விரோதியே, கருதா - நினை யாத, மறவா - மறவாத, நெறி -வழியை, காண - அநுபவிக்க, எனக்கு-

அடியேனுக்கு, இருதாள் வனசம்-இரண்டு திருவடியாகிய தாமரையை, தா - கொடுக்க, என்று இசைவாய் - என்றைக்குச் சம்மதிப்பாய்.

வரம் - வரத்தை, தா - தருபவன் வரதன். மயில் சூரனே அன்றிச் சுத்தமாயை என்கிற விந்துவும் ஆம் எனும் கருத்தைப் போரூர்ச் சந்நிதி முறை, பிள்ளைத்தமிழ் தாலப்பருவம் மூன்றுஞ் செய்யுளில் பார்க்க: விரதம் - தேர்ந்தெடுத்த நல்ல கொள்கைகள். கருதுதலும் மறத்தலும் ஆகிய நெறி பிறப்பு, கருதா மறவா நெறி மோக்ஷம். காண-அநுப விக்க என்பது ஈண்டுப் பொருள். இருதாள் - யான் எனது என்றவை அற்ற இடமாதலின் இரண்டு திருவடியைத் தந்த மாத்திரத்தே மோக்ஷத்தை அநுபவித்தல் நிச்சயம். வனம் - ஜலம், சம் - தோன்று வது, வனசம் - ஜலத்தில் தோன்றும் தாமரை.

22. காளைக்குமரேசன்எனக்கருதித்
தாளைப்பணியத்தவம்எய்தியஆ
பாளைக்குழல்வள்ளிபதம்பணியும்
வேளைச்சுரபூபதிமேருவையே.

உரை. பாளை - கமுகம்பாளை போன்ற, குழல் - கூந்தலையுடைய, வள்ளி - வள்ளி நாயகியார், பதம் - திருவடியை, பணியும் - வணங்கு கிற, வேளை - முருகக் கடவுளை, சுரபூபதி - தேவலோக அரசனாகிய இந்திரனுக்கு, மேருவை - உயர்ந்தோனை, காளை குமரேசன் என - காளைப் பருவமுடைய குமாரன் என்னும் திருப்பெயருடைய ஈசன் என்று, கருதி - தியானித்து, தாளை - [அப்பெருமானுடைய] திருவடியை, பணிய - வணங்க, தவம் எய்திய ஆ - [அடியேனுக்குத்] தவம் வந்த வகை [அதிசயிக்கத்தக்கது.]

ஆறு என்பது ஆ என நிற்கிறது. அதிசயிக்கத் தக்கது எனக் கூட்டி முடிக்க. முன்னைப் பிறப்பிற்றவம் செய்தார்க்கன்றி இப்பிறப் பில் முருகப் பிரானை ஈசன் எனக் கருதித் திருவடிகளைப் பணிய இய லாது என்பது கருத்தாகும். ஈசன் - அடக்கி ஆள்பவன். மேரு - சிறந்த மலைப் பெயராயினும் ஈண்டு உயர்ந்தோன் எனும் பொருளது. ஏ - ஈற்றசை. சுரபூபதி - தேவலோக அரசன். இந்திரன் முருகக்கடவுளை யாரினும் மேலானவன் எனக்கருதுகின்றானாதலின் சுரபூபதி மேருவை என்றார்.

23. அடியைக்குறியாது அறியாமையினால்
முடியக்கெடவோமுறையோமுறையோ
வடிவிக்ரமவேல்மகிபாகுறமின்
கொடியைப்புணருங்குணபூதரனே.

உரை. வடி - வடித்த, விக்ரம - பராக்ரமத்தையுடைய, வேல் - வேலைத் தாங்கிய, மகிபா - தலைவனே, குறமின் கொடியை - குறவர் குலத்துதித்த மின்னற் கொடிபோன்ற வள்ளிநாயகியை, புணரும் - சேர்ந்துள்ள, குண பூதரனே - குணமலையே, அறியாமையினால் - அஞ்ஞானத்தினால், அடியை - திருவடியை ; குறியாது - தியானியாது, முடிய - முற்றும், கெடவோ - கெட்டுப் போகவோ.

அஞ்ஞானம் ஆறுமுகப்பெருமான் அடி மலரைத் தியானிக்க வொட்டாது. தியானிக்காவிடின் முற்றுங்கெடுதல் நிச்சயம். எவ்வகையானும் அஞ்ஞானத்தை ஒதுக்கிக் கொண்டு முருகப்பிரான்அடிமலரைத் தியானித்து நலமுறல் வேண்டும் என்பது கருத்து. கொடியைப் புணருதல் மலைக்கியல்பு. வள்ளிநாயகியாம் கொடியை முருகப்பிரானாகிய குணபூதரம் புணர்ந்தமையை அழகாகக் காட்டுகின்றார். முருகக் கடவுளைக் குணபூதரம் என்றது எண் குணங்களையுடையான் என்பது பற்றி [அநுபூதி 15] பூ - பூமியை, தரம் - தாங்குவது ; பூதரம் - மலை. மின்னற் கொடியை மலைகள் தாங்குவதையும் கவனத்துக்குக்கொண்டு வரல் வேண்டும். மகி - பூமி, பன் - காப்பாற்றுபவன். மகிபன் - பூமியைக் காப்பாற்றுகிற தலைவன்.

24. கூர்வேல்விழிமங்கையர்கொங்கையிலே
சேர்வேன் அருள்சேரவும்எண்ணுமதோ
சூர்வேரொடுகுன்றுதொலைத்தநெடும்
போர்வேலபுரந்தரபூபதியே.

உரை. வேரொடு - சுற்றத்தோடு, சூர் - சூரபதுமனையும்; குன்று - கிரௌஞ்ச மலையினையும், தொலைத்த - ஒழித்தருளிய, நெடும் - நீண்ட, போர் - போரைச்செயும், வேல - வேற்படையை யுடையோனே புரந்தரன் - இந்திரனுடைய. பூ - லோகத்திற்கு, பதியே - தலைவனே, கூர் - கூர்மையை உடைய, வேல் - வேல்போன்ற, விழி - கண்ணை உடைய, மங்கையர் - பெண்களின், கொங்கையில் - தனங்களில், சேர்வேன் - சேர்வேனாகிய அடியேன், அருள் - அருளை, சேரவும் - அடையவும், எண்ணுமதோ - எண்ணத்தக்கதோ.

வேர் என்றது ஈண்டுச் சுற்றத்தாரை. புரந்தரன் - இந்திரன், பதி - காப்பாற்றுபவன்.

25. மெய்யேஎனவெவ்வினைவாழ்வைஉகந்து
ஐயோஅடியேன் அலையத்தகுமோ
கையோஅயிலோகழலோமுழுதுஞ்
செய்யோய்மயிலேறியசேவகனே.

உரை. கையோ - கையும், அயிலோ - வேலாயுதமும், கழலோ திருவடியும், முழுதும் - எல்லாம், செய்யோய் : செந்நிறமாகப் பெற்றவனே, மயில் ஏறிய சேவகனே - மயிலின மேலேறிய வீரனே, வெவ்வினை வாழ்வை, - கொடியவினையால் வந்த [பொய்] வாழ்வை, மெய்யே என - உண்மையே என்று, உகந்து - விரும்பி, ஐயோ - ஐயோ அடியேன் - அடியேன், அலையத்தகுமோ அலையத்தக்கதாகுமோ [ஆகாதே].

முருகப் பிரானடியார் விபரீத வுணர்ச்சி பெறாது உண்மை உணர்ச்சி பெறுவர். அங்ஙனமிருக்க அடியேன் இங்ஙனம் உழலுகிறேன் அனுக்கிரகித்தல் வேண்டும் என்பது கருத்து. கை, அயில், கழல் இவற்றின் இறுதியிலுள்ள ஓகாரங்கள் எண்ணுப் பொருளன.

26. ஆதாரம்இலேன் அருளைப்பெறவே
நீதான் ஒருசற்றும்நினைந்திலையே
வேதாகமஞானவிநோதமனோ
தீதாசுரலோகசிகாமணியே.

உரை. வேதஆகம ஞான விநோத - வேதாகமங்களால் சொல்லப்படுகிற ஞானத்தை உபதேசிப்பதையே விளையாட்டாக உடையவனே, மனோதீதா-மனங்கடந்தவனே, சுரலோக சிகாமணியே - தேவலோகத்திலுள்ளார்க்குச் சிறந்தவனே, ஆதாரமிலேன் - [எவ்விதப்] பற்றுக்கோடும் இல்லாத அடியேன், அருளைப் பெற - அருளைப் பெறுதற்கு, நீதான் - [முருகனாகிய] நீதான், ஒரு சற்றும் - ஒரு சிறிதும், நினைந்திலையே - நினைந்தாயில்லையே.

முருகனையே ஆதாரமாகக் கொண்டாரை முருகன் நினைத்தால் தான் அப்பெருமான் அருள் உண்டாகும் என்பது கருத்து. சிகாமணி - ஈண்டுச் சிறந்தோன் என்னும் பொருளிலிருக்கின்றது.

27. மின்னேநிகர்வாழ்வைவிரும்பியயான்
என்னேவிதியின்பயன் இங்குஇதுவோ
பொன்னேமணியேபொருளே அருளே
மன்னேமயில்ஏறியவானவனே.

உரை. பொன்னே - பொன்னே, மணியே - மணியே, பொருளே - [வினைப்] பொருளே, அருளே - கருணையே, மன்னே - [என்றும்] நிலைத்திருப்பவனே, மயில் ஏறிய வானவனே - மயிலில் ஏறிய தேவனே, மின்னே - மின்னலையே, நிகர் - ஒத்த, வாழ்வை - [இவ்வுலக] வாழ்வை, விரும்பிய யான் - இச்சித்த யான், என்னே - என், விதியின் - விதியினுடைய, பயன் - பிரயோசனம், இங்கு - இவ்வுலகில், இதுவோ - இதுதானோ.

பொன் மணி எனைய பொருள் ஆம் இவைகளைக்காட்டிலும் சிறந்த பொருளில்லை எனக்கருதுபவர் அப்பொருள்களாகக் கடவுளைச் சொல்லுதல் மரபு. இதனைத் திருச்சிற்றம்பலக்கோவை 5-ஆம் செய்யுளிலும் அதனுரையிலும் காண்க. மன்னல் - நிலைத்தல், உலக வாழ்வு மின்னல்போலத் தோன்றி யழியும் பொய்வாழ்வு. அதனை விரும்பாது அழியாத பெருவாழ்வாகிய முருகப்பிரானையே விரும்ப வேண்டும் என்பது கருத்து.

28. ஆனாஅமுதேஅயில்வேல்அரசே
ஞானாகரனேநவிலத்தகுமோ
யானாகியஎன்னைவிழுங்கி வெறும்
தானாய்நிலைநின் றதுதற்பரமே.

உரை. ஆனா - கெடாத, அமுதே - அமிர்தமே, அயில் - கூரிய, வேல் - வேலையுடைய, அரசே - அரசனே, ஞானஆகரனே - ஞானம் பிறப்பதற்கு இடமாய் உள்ளவனே, யானாகிய என்னை - யான் எனப் பட்ட என்னை, விழுங்கி - தோன்ற ஒட்டாமற் செய்து, வெறும் தான் ஆய் - [வேறு ஒன்றும்] இல்லாது [எப்பொருளும்] தானாகி, நிலைநின்றது - நிலைத்து நின்றதாகிய, தற்பரம் - அந்த உயர்வு, நவிலத் தகுமோ - [அநுபவிக்கத் தக்கதே அன்றிப் பிறர்க்குச்] சொல்ல முடியுமோ [முடியாது.]

இந்நூலிலுள்ளசிறந்த பகுதியுள் இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியும் ஒன்று. தானென்பதற்று எங்கும் அவனைக் காணும் அநுபவமே சிறந்ததோர் அநுபவம். இவ்வநுபவம் மனம் வாக்கு காயங்கட் கெட்டாதது. ஞான+ஆகரன்—ஞானாகரன், ஆகாம்—பிறப்பிடம்.

29. இல்லேஎனும்மாயையில்இட்டனைநீ
பொல்லேன் அறியாமைபொறுத்திலையே
மல்லேபுரிபன்னிருவாகுவில்என்
சொல்லேபுனையுஞ்சுடர்வேலவனே.

உரை. மல்லே - மல்யுத்தத்தையே, புரி - செய்கின்ற, பன்னிரு வாகுவில் - பன்னிரண்டு தோளிலும், என் - அடியேனுடைய, சொல்லே - தோத்திரத்தையே, புனையும் - தரித்துக்கொள்ளும், சுடர் - பிரகாசிக்கிற, வேலவனே - வேற்படையை யுடையவனே, இல்லே எனும் - வீடு என்கிற, மாயையில் - மாயையில், இட்டனை நீ - நீ இட்டாய், பொல்லேன் - பொல்லாத அடியேனுடைய, அறியாமை - அஞ்ஞானத்தை, பொறுத்திலையே - பொறுக்கவில்லையே. [நிவர்த்தித்து அனுக்கிரகஞ் செய்கிலையே.]

"அகம் மாடை மடந்தையர் என்றயநும் சகமாயை" என்றார் முன்னரும். மாயையிலிட்டு அறியாமையைப் போக்கி ஆனந்தமுறச் செயல் முருகப்பிரான் திருவிளையாட்டு என்பது கருத்து.

30. செவ்வான் உருவின் திகழ்வேலவன் அன்று
ஒவ்வாததுஎனஉணர்வித்ததுதான்
அவ்வாறறிவார்அறிகின்றதுஅலால்
எவ்வாறுஒருவர்க்குஇசைவிப்பதுவே.

உரை. செவ்வான் உருவின் - செவ்வானத்தின் நிறம்போல, திகழ் - விளங்குகிற, வேலவன் - வேற்படையை உடைய முருகக் கடவுள், அன்று - முன்னொருநாள், ஒவ்வாது - [இது எதனோடும்] சமானமாகாதது, என - என்று சொல்லி, உணர்வித்தது - அநுபவத் திற்கு வரச் செய்தது, அவ்வாறு - [அப்பெருமான் சொன்ன] அவ் வகையே, அறிவார் - அறிகின்றவர்கள், அறிகின்றது அலால் - அறி வதே அல்லாமல், ஒருவர்க்கு - ஒருவருக்கு, எவ்வாறு - எவ்வகை, இசைவிப்பது - இசையும்படி செய்வது.

தான், ஏ—அசைகள். அநுபூதி என்பதற்கிணங்க இச்செய் யுளும் குறிக்கோளாக நிற்பது. அநுபவிப்பது பிறர்க்குச் சொல்லி இசைவிக்கத் தக்கது அன்று என்பது கருத்து.

31. பாழ்வாழ்வுஎனும்இப்படுமாயையிலே
வீழ்வாய்எனஎன்னைவிதித்தனையே
தாழ்வானவைசெய்தனதாம்உளவோ
வாழ்வாய்இனிநீமயில்வாகனனே.

உரை. மயில் வாகனனே - மயிலை வாகனமாக உடையவனே, பாழ் - பாழாகிய, வாழ்வு - உலக வாழ்வு, எனும் - என்கிற, இ - இந்த, படு மாயையிலே - கொடிய மாயையிலே, வீழ்வாய் என - வீழ் வாய் என்று, என்னை - அடியேனை, விதித்தனையே - விதித்து விட் டாயே, தாழ்வு ஆனவை - [அதற்குக் காரணமாக] தாழ்வான வினை கள், செய்தன - [என்னால்] செய்யப்பட்டவைகள், உளவோ - உண் டோ, இனி - இனி, நீ - நீ, வாழ்வாய் [நான் துன்பப்படினும் நீயேனும்] வாழ்வாய்.

திருவாரூரில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்த "மீளா அடிமை" எனும் தேவாரத்தின் ஈற்றிலுள்ள "வாழ்ந்து போதீரே" எனுஞ் சொற்றொடரைக் கவனிக்க. என்னைத் துன் பப்படுத்துகிற நீயும் இனி வாழ்வாய் எனும் பொருள் தொனிப் பதையும் கவனித்தல்வேண்டும். மெய்யே என வெவ்வினை வாழ்வு

[அநுபூதி 25] மின்னே நிகர் வாழ்வு [அநுபூதி 27] ஆம் இரண்டும் இங்கு நினைவில்வரும்.

32. கலையேபதறிக்கதறித்தலையூடு
அலையேபடுமாறுஅதுவாய்விடவோ
கொலையேபுரிவேடர்குலப்பிடிதோய்
மலையேமலைகூறிடுவாகையனே.

உரை. கொலையே - கொலைத்தொழிலையே, புரி - விரும்பிச்செய்கிற, வேடர் குலம் - வேடர் குலத்தில்வளர்ந்த, பிடி - பெண் யானை போன்ற வள்ளி நாயகியார், தோய் - தோய்ந்த, மலையே மலைபோன்றவனே, மலை - கிரௌஞ்ச மலையை, கூறிடு - பிளவுபடுத்திய, வாகையனே - வெற்றி மாலை உடையவனே, கலையே - சாத்திரங்களையே, பதறிக் கதறி - விரைந்து பலகால் சொல்லி, தலையூடு - தலையில், அலையேபடும் ஆறு - [சமுத்திர] அலைமோதுவதுபோல, வாய்விடவோ - கத்திக் கொண்டிருக்கவோ.

" சாத்திரம் பல பேசும் சழக்கர்காள் " என அப்பரும், " கல்வி என்னும் பல்கடல் பிழைத்தும் " என மாணிக்கவாசகரும் அருளுவதால் சாத்திரத்தினை ஓதுவதோடு அமையாது அந்நெறி நடத்தல்வேண்டும். யானைகள் மலைகளில் தோய்தல் இயற்கை. கவனிக்க. ஓசையின்றி நடத்தல் யானைகட்கு இயற்கை. பெண்களும் அங்ஙனம் நடத்தல்வேண்டும். அதுபற்றிப் பெண்களைப் பெண்யானை என்றல் வழக்கம். அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி.

33. சிந்தாகுலஇல்லொடுசெல்வம்எனும்
விந்தாடவிஎன்றுவிடப்பெறுவேன்
மந்தாகினிதந்தவரோதயனே
கந்தாமுருகாகருணாகரனே.

உரை. மந்தாகினி - கங்கை, தந்த - [தாங்கி] தந்த, வர உதயனே - உயர்ந்த தோற்றமுடையவனே, கந்தா - கந்தனே, முருகா - முருகனே, கருணா ஆகரனே - கருணைக்குப் பிறப்பிடம் ஆனவனே, சிந்தாகுலம் - வியாகுலத்தைத் தரத்தக்க, இல்லொடு - வீட்டினுடன், செல்வம் எனும் - செல்வம் என்கிற, விந்தா அடவி - விந்தியமலையைச் சார்ந்த காட்டினின்றும், என்று - என்றைக்கு, விடப்பெறுவேன் - நீங்குவேன்.

முருகப்பெருமானுஞ்சோதியைக் கங்கை சிறிதுபொழுது தாங்கிச் சரவணத்தில் விட்டமையின் ' மந்தாகினி தந்த வரோதயன் ' என்றார்.

முருகக்கடவுளிடத்தே கருணை பிறக்கின்றமையின் 'கருணாகரனே' என்றார். செல்வம் என்பதற்கு மக்கள் என்றும் பொருள்கொள்வதுண்டு. மனை, மக்கள்பால் ஆசை, பெரிய காட்டை அடைந்ததுபோல் துன்பம் விளைவிக்கும். மனைவி மக்கள்பால் அன்பு இன்பம் விளைவிக்கும். ஆசையைப் போக்கி அன்பை வளர்த்துக்கொளல் வேண்டும் என்பது கருத்து. விந்தா அடவி - விந்தியமலையை அடுத்த காடு பெரியது என்பர். பெரியகாடு என்பார் விந்தாடவி என்றார்.

34. சிங்காரமடந்தையர்தீநெறிபோய்
மங்காமல்எனக்குவரம்தருவாய்
சங்க்ராமசிகாவலசண்முகனே
கங்காநதிபாலக்ருபாகரனே.

உரை. சங்க்ராமம் - யுத்தஞ் செய்கிற, சிகாவலம் - மயில் வாகனத்தையுடைய, சண்முகனே - ஆறுமுக மூர்த்தியே, கங்காநதி பால - கங்கையாற்றின் குமாரனே, க்ருபா ஆகரனே - கிருபை பிறப்பதற்கு இடமானவனே, சிங்கார மடந்தையர் - அழகிய பெண்களின், தீநெறிபோய் - [ஆசையாகிய] கெட்ட வழியிற் சென்று, மங்காமல் - வாடாமல், எனக்கு - அடியேனுக்கு, வரந்தருவாய் - வரங்கொடுப்பாய்.

செய்யுளாதலின் சங்க்ராமம் என்றும் க்ருபை என்றும் கூறினர். சங்கிராமம் கிருபை என்று அவ்விரு வடமொழிச் சொற்களும் தமிழில் வரவேண்டும். கங்கை சிறிதுபொழுது முருகக் கடவுளைத் தாங்கித் தந்தமையின் கங்காநதி பால என்றார். அதுபற்றி முருகக் கடவுளுக்குக் காங்கேயன் எனும் பெயர் ஒன்று உண்டு. சிருங்காரம் என்பது சிங்காரம் எனவந்தது. சுவைகளுள் ஒன்றாகிய சிங்காரம் ஈண்டு அழகு எனும் பொருளையுடையது. சிங்கார மடந்தையர் என்பதற்குப் பொது மகள் எனப் பொருள்கொள்வதும் உண்டு. தீநெறி சென்றார் வாடுதலும் நன்னெறி சென்றார் செழுமை உறலும் இயல்பு. தீநெறியினின்றும் நீங்கி நன்னெறியிற்சென் றின்புறல்வேண்டும்.

35. விதிகாணும்உடம்பைவிடாவினையேன்
கதிகாணமலர்க்கழல்என்றுஅருள்வாய்
மதிவாள்நுதல்வள்ளியைஅல்லதுபின்
துதியாவிரதாசுரபூபதியே.

உரை. மதி - சந்திரன் போலும், வாள் - ஒளியாகிய, நுதல் - நெற்றியையுடைய, வள்ளியை அல்லது - வள்ளி நாயகியாரை அன்றி, பின் - பின்னே, துதியா - (வேறு ஒருவரையும்) துதியாத, விரதா - கொள்கையுடையவனே, சுரபூபதி ஏ - தேவலோக பதியே, விதி -

பூர்வகர்மம், காணும் - உண்டு பண்ணுகிற, உடம்பை - உடம்பை, விடா - விடாத, வினையேன் - தீவினையையுடைய அடியேன், கதி காண - நற்கதியைக்காண, மலர்க்கழல் - தாமரைமலர் போன்ற திருவடியை, என்று - என்றைக்கு, அருள்வாய் - தருவாய்.

விதி - பிரமனும் ஆம். வினையால் உடம்பு. உடம்பால் வினை. வினையால்வந்த உடம்பை விட்டு முருகப்பிரான் திருவடியை அகத்திலும் கண்டு நற்கதி அடைதல்வேண்டும் என்பது கருத்து. உடம்பை விடுதலாவது உடம்பை யான் எனவும், உடம்பின் சம்பந்தப் பொருளை எனதெனவும் அபிமானியாது விடுதலே.

36. நாதாகுமராநமஎன்றுஅரனார்
ஓதாய்எனஓதியதுஎப்பொருள்தான்
வேதாமுதல்விண்ணவர்சூடும்மலர்ப்
பாதாகுறமின்பதசேகரனே.

உரை. வேதா முதல் விண்ணவர் - பிரமன் முதலிய தேவர்கள், சூடும் - [தலையிற்] சூடிக்கொளும், மலர்ப்பாதா - தாமரை மலர் போன்ற திருவடியை உடையவனே, குறம் - குறக்குலத்திலுதித்த, மின் - மின்னல்போன்ற வள்ளிநாயகியாருடைய, பதம் - திருவடியை, சேகரனே - தலையணியாக உடையவனே, அரனார் - சிவபெருமான், நாதா - நாதனே, குமரா நம - "குமராய நம", என்று - என்று சொல்லி, ஓதாய் - ஓதுக, என - என்று சொல்ல, ஓதியது - [அப்போது] சொன்னது, எப்பொருள் - எந்தப்பொருள் [அதை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டும்]

'குமாராய நம' என்பது குமராநம என இங்கு வந்தது. குமராய நம என்பது முருகப்பிரானது ஷடக்ஷர மந்திரம். சிவபெருமானுக்கருளியதை அடியேனுக்கருளல்வேண்டும் என்பது கருத்து. முன்னும் குறமின் [அநுபூதி 23] என்றார். பின்னும் குறமின் [அநுபூதி 39] என்பர். சேகரம் - தலையணி.

37. கிரிவாய்விடுவிக்ரமவேல்இறையோன்
பரிவாரம்எனும்பதம்மேவலையே
புரிவாய்மனனேபொறைஆம்அறிவால்
அரிவாய்அடியோடும்அகந்தையையே.

உரை. மனனே - மனமே, அகந்தையை - அகங்காரமாகிய கொடியை, அடியோடும் - [அவித்தை ஆகிய] வேரோடும், பொறைஆம் - பொறுமையாகிய, அறிவால் - அறிவினால், அரிவாய் - அரிந்துவிடு, கிரி -

கிரௌஞ்ச மலையை, வாய்விடு - பிளந்த, விக்ரமம் - பாரக்கிரமத்தோடு கூடிய, வேல் இறையோன் - வேலைத் தரித்த சர்வவியாபியாகிய முருகக் கடவுளின், பரிவாரம் எனும் பதம் - பரிவாரம் என்கிற பதவியை, மேவலையே - விரும்பவில்லையே, புரிவாய் - விரும்பு.

அடியோடும் என்ற குறிப்பாலும் அரிவாய் என்ற குறிப்பாலும் அகந்தையைக் கொடி என்றார் என்பது கிடைக்கிறது. அகந்தைக் கொடியை அவித்தையாகிய வேரோடும் அரிவது ஞானமாகிய (வாள்) அறிவால் என்று உணர்தல் வேண்டும். இது ஏகதேச வுருவக அணி. பொறை - நல்வினை தீவினை ஆம் இவ்விரண்டின் காரியமாகிய சுகதுக்கங்களைச் சமமாகக் கருதித் தாங்குதல். இது ஞானத்துக்கேதுவாதலின் பொறையாம் அறிவால் என்றார். முருகக் கடவுளை என்றும் சூழ்ந்திருக்கும் நிலை பரிவாரம். அதனை உயிர்கள் விரும்பவேண்டும் என்பது கருத்து. இறுத்தல் - தங்கல், எப்பொரு ளிலும் தங்கியுள்ளோன் இறையோன். எப்பொருளிலும் தங்கும் சர்வ வியாபகம் எனும் குணம் முருகப்பெருமானுக்குள்ள குணம் ஆதலின் இறையோன் என்றார்.

38. ஆதாளியையொன் றறியேனை அறத்
தீதாளியை ஆண் டதுசெப்புமதோ
கூதாளகிராதகுலிக்கு இறைவா
வேதாளகணம்புகழ்வேலவனே.

உரை. கூதாளம் - கூதாளம் - எனும் பூவை அணிந்த, கிராத குலிக்கு - வேடர் குலத்திற் பிறந்த வள்ளிநாயகிக்கு, இறைவா - நாயகனே, வேதாள கணம் - பேய்க் கூட்டம், புகழ் - புகழ் கிற, வேலவனே - வேற்படையோனே, ஆதாளியை - படா டோபக்காரனும், ஒன்றும் அறியேனை - ஒன்றும் அறியாத மூடனும், அற - முழுதும், தீதாளியை - கெடுதியை [மனம் வாக்குக் காயங் களால்] ஆளுபவனுமாகிய அடியேனை, ஆண்டது - [முருகப் பிரானாகிய நீ] ஆண்டது, செப்புமதோ - [இன்ன தகுதியது என்று] சொல்லத்தக்கதோ.

ஒன்று என்பதன் பின் உம் என்பது மறைந்திருக்கிறது ; கூட்டிப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். உம் - முற்றும்மை. நல்லோரை ஆள்வது இயல்பு. கொடியேனை ஆண்டது எவ்விதக் கருணையோ அடி யேனால் செப்புமதோ என்பது கருத்து. கூதாளம் - மலையிலும் மலை சார்ந்த இடத்திலும் பூக்கும் ஒருவகைப் பூ. கிராதர் - வேடர். குலி - குலத்திற் பிறந்தவள். அசுரரைத் தடிந்து பேய்களை உண்பித்தமை யினால் வேதாள கணம்புகழ் என்றார்.

39. மாவேழ்சனனம்கெடமாயைவிடா
மூவேடணைஎன்றுமுடிந்திடுமோ
கோவேகுறமின்கொடிதோள்புணரும்
தேவேசிவசங்கரதேசிகனே.

உரை. கோவே - தலைவனே, குறமின்கொடி - குறவர் குலத்துதித்த மின்னற்கொடி போன்ற வள்ளிநாயகியாரது, தோள் - தோளை, புணரும் - ஆலிங்கனம் செய்கிற, தேவே - தெய்வமே, சிவசங்கர தேசிகனே - சிவசங்கரனாகிய பரமசிவனுக்கு [பிரணவப் பொருளை] உபதேசித்த குருவே, மா - பெரிய, எழ் - எழாகிய, சனனம் - பிறப்பு, கெட - ஒழிய, மாயைவிடா - மாயையினின்று நீங்காத, மூ ஈடணை - (மண் பெண் பொன் பற்றிய) மூன்று ஈஷணைகள், என்று - என்றைக்கு, முடிந்திடுமோ - ஒழியுமோ.

எழ் சனனம் - மக்கள், தேவர், ஊர்வன, பறப்பன, மிருகம், தாவரம், நீர்வாழ்வன. மாயையினின்றும் நீங்காதவை மூன்று ஈடணைகள். ஈடணைகள் மூன்றும் நீங்கினால் இன்பம் உண்டாகும். முருகக்கடவுள் திருவருளால் ஈடணா மூன்றும் நீங்கல்வேண்டும். ஈஷணா-ஈடணா என்றிருக்கவேண்டுவது எடணை என்று வந்திருக்கிறது. ஈடணை - ஆசை.

40. வினையோடவிடும்கதிர்வேல்மறவேன்
மனையோடுதியங்கிமயங்கிடவோ
சுனையோடுஅருவித்துறையோடுபசும்
தினையோடுஇதணோடுதிரிந்தவனே.

உரை. சுனையோடு - சுனையினிடத்தும், அருவித் துறையோடு - அருவிகளின் துறைகளிடத்தும், பசுந்தினையோடு - பசுமையாகிய தினையினிடத்தும, இதணோடு - பரணினிடத்தும், திரிந்தவனே - திரிந்த முருகனே, வினை - நல்வினை தீவினைகளை, ஓடவிடும் - போகச் செய்கிற, கதிர் - பிரகாசிக்கிற, வேல் - [ஞானமாகிய] வேலினை, மறவேன் - மறவாத அடியேன், மனையோடு - வீட்டில், தியங்கி - தயங்கி, மயங்கிடவோ - மயங்கவோ [உரியேன்].

வேல் ஞானமாதலின் வினைகளைப் போக்க வல்லது. வேலை மறவாதவர் மயங்கமாட்டார்கள். வள்ளி நாயகியின் பொருட்டுச் சுனையினிடத்தும் அருவித்துறையினிடத்தும் பசுந்தினையுள்ள விடத்தும் வள்ளி நாயகியார் உயிர்ப் பாங்கியிருந்த பரணினிடத்தும் முருகப்பிரானார் திரிந்தமையை இச் செய்யுளில் குறிக்கிறார். சுனை - மலையிலுள்ள நீர்நிலை. அருவி - மலையில் ஓடும் நீரோட்டம். தினை மலைப்பக்கம் விளைவது. இதண் - தினைக்கொல்லையில் உள்ள பரண்.

41. சாகாதுஎனையேசரணங்களிலே
காகாநமனார்கலகஞ்செயுநாள்
வாகாமுருகாமயில்வாகனனே
யோகாசிவஞானொபதேசிகனே.

உரை. வாகா - அழகனே, முருகா - முருகனே, மயில் வாக னனே - மயில் வாகனனே, யோகா - யோக ரூபியே, சிவஞானொப தேசிகனே - (சிவபெருமானுக்கும் அகஸ்தியர் முதலானோர்க்கும்) சிவஞானம் உபதேசித்த குருவே, நமனார் - யமன், கலகஞ்செயும் நாள் - கலகஞ் செய்கிற நாளில், சாகாது - (அவன் வசப்பட்டுச்) சாகாமல், சரணங்களில் - (உம்முடைய) திருவடிகளில், எனை - அடியேனை, கா கா - (வைத்துக்) காப்பாற்றுக காப்பாற்றுக.

கலகஞ் செய்யும் இழிவு தோன்ற ஆர் என்பதைப் புணர்த்தி நமனார் என்றார். தம்மடியாரை நமனிடம் காட்டிக் கொடாது தம் திருவடியில் வைத்து முருகக் கடவுள் காப்பாற்றுவார் என்பது கருத்து. அஞ்ஞானத்தால் துன்பப்படுங்காலம் அடியாரை ஞானமாகிய திருவடி யில் வைத்துக்காப்பர் முருகப்பிரானார் என்பது குறிப்பு. நமனார் - அஞ் ஞானம். வடமொழியில் ம்ருத்யு என்பதற்கு யமன் என்பதும் ஆணவ மலம் என்பதும் பொருள். சிவஞானோபதேசிகன் என்றது ஈண்டு ஆழ்ந்து கவனிக்கத்தக்கது.

42. குறியைக்குறியாதுகுறித்துஅறியும்
நெறியைத்தனிவேலைநிகழ்த்திடலும்
செறிவற்றுஉலகோடுஉரைசிந்தையும்அற்று
அறிவற்றுஅறியாமையும்அற்றதுவே.

உரை. குறியை - (அடியேன்) தியானித்த பொருளை, குறி யாது - (பசுஞான பாசஞானங்களால்) தியானியாது, குறித்து - (முருகப்பிரான் தந்த பதிஞானத்தால்) தியானித்து, அறியும் - அறி கின்ற, நெறியை - வழியையும், தனிவேலை - சமானமற்ற ஞானமாகிய வேலாயுதத்தையும், நிகழ்த்திடலும் - (முருகப்பிரான்) விளக்கிய மாத் திரத்தே, உலகோடு செறிவு அற்று - உலகோடு கூடுதல் நீங்க, உரை சிந்தையும் அற்று - வாக்கும் மனமும் நீங்க, அறிவு அற்று - (இப் போதுள்ள) அறிவும் நீங்க, அறியாமையும் - அஞ்ஞானமும், அற்றது - நீங்கிற்று.

அநுபூதியில் இஃதோர் சிறந்த செய்யுள். ஒவ்வொருவரும் தியானிக்கப்படும் பொருளை அறிந்து தியானித்தல் வேண்டும். தியானிக்கிறோம் எனும் உணர்ச்சி நீங்கல்வேண்டும். பின்னரும்

இறைவன் அருளால் தியானம் நிகழவேண்டும். இவ்வழியை முருகப்பிரான் விளக்கல் வேண்டும். பின் ஞானத்தை விளக்க வேண்டும். ஞான வழியையும் ஞானத்தையும் எத்தருணம் பெருமான் விளக்குகின்றானே அத்தருணமே மனம் வாக்குக்காயங்கள் தொழிற்படமாட்டா. அறிவு அறியாமை இரண்டும் நீங்கும். சிவானுபவமே சுவானுபவமாக நேரும். உலகச் செறிவு - காயத்தின் செயல். மனம் வாக்கு காயங்களின் செயல் மாயா சம்பந்தம். அறிவு அறியாமை உயிர்க்குரியவை. இறைவன் ஞானவழியினையும் ஞானத்தையும் விளக்கிய மாத்திரத்தே மாயாசம்பந்தமும் நீங்க உயிர்க்குரியவையும் நீங்கும். இதன் விரிவைச் சித்தியார் எனும் சிறந்த சாத்திரத்தில் எட்டாஞ் சூத்திரம் 30-ஆம் பாட்டிற் காண்க.

43. தூசாம்அணியும்துகிலும்புனைவாள்
நேசாமுருகாநினதுஅன்புஅருளால்
ஆசாநிகளம்துகள்ஆயினபின்
பேசாஅநுபூதிபிறந்ததுவே.

உரை. தூசு - வெண்மை, ஆம் - ஆகிய, அணியும் - ஆபரணங்களும், துகிலும் - உடையும், புனைவாள் - தரித்த வள்ளி நாயகிபால், நேசா - பிரியமுடையவனே, முருகா - முருகனே, நினது - நின்னுடைய, அன்பு அருளால் - அன்பாலும் அருளாலும், ஆசா நிகளம் - ஆசையாகிய விலங்கு, துகள் ஆயினபின் - தூள் ஆனபிற்பாடு, பேசா அநுபூதி - பேசா அனுபவம், பிறந்தது - பிறந்தது.

தூசு ஆம் அணியும் துகிலும் புனைவாள் என்றதனால் வள்ளிநாயகியார் என்று அறிந்தோம். ஆசையாகிய விலங்கு தூள்தூளாக ஆக வேண்டுமாயின் அதற்கு முருகப்பிரானுடைய அன்பும் அருளும் வேண்டும். இவ்வுண்மையைப் பானுகோபனைச் சங்கரித்த பின்னரும், சிங்கமுகாசுர சம்ஹாரத்தின் அநந்தரமும் முருகப்பிரானை வீரவாகு கேட்டுப் பெற்றமை கொண்டு அறிதல் வேண்டும். ஆசை விலங்கு என்பதையும் கவனிக்க. ஆசையிலகப்பட்டிருக்குங் காலம் எல்லாம் விலங்கிடப் பட்டவர்களாக இருக்கிறோம். இவ்விலங்கு நீங்கும் உபாயத்தை நமக்கறிவித்து நலம் செய்கிறார் ஆசிரியர். இஃதோர் சிறந்த செய்யுள். சில பெரியார், அநுபூதியில் இது முடிந்த செய்யுள் என்றுங் கூறுவர். பிறக்கும் என்று சொல்ல வேண்டுபவர் பிறந்தது என இறந்தகாலத்தாற் கூறினர் நிச்சயம் பற்றி.

44. சாடுந்தனிவேல்முருகன்சரணம்
சூடும்படிதந்ததுசொல்லுமதோ

வீடும்சுரர்மாமுடிவேதமும் வெம்
காடும்புனமும்கமழுங்கழலே.

உரை. சாடும் - (பகைவர்களை) அழிக்கிற, தனி - சமானம் அற்ற, வேல் - வேலையுடைய, முருகன் - முருகப்பிரான்; வீடும் - மோக்ஷத்தினிடத்தும், சுரர்மாமுடி - தேவர்களின் பெரிய முடியிடத்தும், வேதம் - வேதத்திலும் வெம்காடும் - (வள்ளிநாயகியார் பொருட்டு) காட்டினிடத்தும், புனமும் - தினைப்புனத்தினிடத்தும், கமழும்-வாசனை வீசுகிற, கழல் - (தன்) திருவடியை, சரணம - அடைக்கலமாக, சூடும்படி - (அடியேன் தலையில்) சூடிக்கொள்ளும்படி, தந்தது - அருளியது, சொல்லுமதோ - சொல்லத்தக்கதோ (அன்று).

கழலின் உயர்வு தோன்ற வீடும் சுரர் மாமுடி வேதமும் கமழுங் கழலெனவும், அன்பர்கட்கு எளிதின் வரும் என்பது தோன்றக் காடும் புனமும் கமழுங் கழல் எனவுங் கூறினர். அடியேன் எங்கே, அப் பெருமான் எங்கே, என இங்ஙனிருக்கவும் அடியேன் தலையில் அடைக் கலப் பொருளாகச் சூடிக்கொள்ளும்படி அத்திருவடியைத் தந்த அருள் நிலை அடியேனால் கூறத்தக்கதன்று என்பது கருத்து.

45. கரவாகியகல்வியுளார்கடைசென்று
இரவாவகைமெய்ப்பொருள்ஈகுவையோ
குரவாகுமராகுலிசாயுதகுஞ்
சரவாசிவயோகதயாபரனே.

உரை. குரவா -குருவே, குமரா-குமாரக் கடவுளே, குலிசாயுத - வச்ராயுதமுடையவனே, குஞ்சரவா - (பிணிமுகம் எனனும்) யானை வாகனமுடையவனே, சிவயோக தயாபரனே - (அடியார்களுக்கு) சிவ யோகத்தைச் சேர்ப்பிப்பதிலும் தயை செய்வதிலும் பிரியமுடையவனே, கரவு ஆகிய - (தெரிந்ததை) மறைப்பதாகிய, கல்வியுளார் கடை - கல்வியுடையார் வாயிற்படி, சென்று - போய், இரவாவகை - (கல்வியை) யாசிக்காதவகை, மெய்ப்பொருள் - (கல்வியால் கிடைக்கத்தகும்) உண்மைப்பொருளை, ஈகுவையோ - கொடுப்பாயோ.

கல்வியுடையாருள் சிலர் தாமறிந்த பொருளைப் பிறர்க்குச் சொல் லாது மறைக்கின்றார்கள். அவர்கள்பாற் சென்று இரவாத வகை மெய்ப் பொருளைத் தால் வேண்டும் என்பது கருத்து. குலிசாயுத குஞ்சரவா என்பதற்கு வச்ராயுதனுகிய இந்திரன் குமாரியாகிய தெய்வயானையை யுடையவனே என்றும் பொருள்கொள்ளத்தக்கது.

46. எந்தாயும்எனக்கருள் தந்தையும்நீ
சிந்தாகுலம்ஆனவைதீர்த்தெனை ஆள்
கந்தாகதிர்வேலவனே உமையாள்
மைந்தாகுமராமறைநாயகனே.

உரை. கந்தா - கந்தனே, கதிர் - பிரகாசிக்கிற, வேலவனே! வேற்படையை யுடையவனே, உமையாள் மைந்தா - அம்பிகைக்கு குமாரனே, குமரா - குமாரக் கடவுளே, மறை நாயகனே - மறைகளுக்கு நாயகனே, எம்தாயும் - எங்களுக்குத் தாயும், எனக்கு அருள் தந்தையும் - எனக்கருள் செய்கிற பிதாவும், நீ - நீ, சிந்தாகுலம் ஆனவை - வியாகூலங்களை, தீர்த்து - நிவர்த்தித்து, எனை - அடியேனை, ஆள் - ஆளுக.

வேதங்களின் முதற் சொல் ஓம் என்பது. ஓம் என்னும் பிரணவத்தினின்று வேதங்கள் பிறந்தன. அதுபற்றிப் பிரணவத்தை வேத மாதா என்பது. இருக்கு, யசுர், சாமம் ஆகிய மூன்று வேதங்களுள் முதல் வேதத்தின் முதல் எழுத்து அ என்பது, நடு வேதத்தின் நடுவெழுத்து உ என்பது, கடை வேதத்தின் கடை எழுத்து ம் என்பது. அ+உ+ம்=ஓம். மறையாகிய வேதத்திற் சிறந்த ஓம் என்பதின் பொருள் முருகக் கடவுள் என வேதம் மும் முறை கூறுகின்றது. ஏனையரை அங்ஙனம் கூற இல்லை ஆகலின் மறைநாயகனே என்றார்.

47. ஆறுஆறையும்நீத்துஅதன்மேல்நிலையைப்
பேறுஅடியேன்பெறும்ஆறு உளதோ
சீறுவருசூர்சிதைவித்து இமையோர்
கூறுஆஉலகம்குளிர்வித்தவனே.

உரை. சீறுவரு - சீறிவந்த, சூர் - சூரபதுமனை, சிதைவித்து - அழித்து, இமையோர் - தேவர்கட்கு, கூறு ஆ - உரிமையாக, உலகம் - அந்தத் தேவ உலகத்தை, குளிர்வித்தவனே - குளிரும்படி செய்தவனே, ஆறு ஆறையும் - முப்பத்காறு தத்துவங்களையும், நீத்து - தள்ளி, (தாண்டி) அதன்மேல் நிலையை - தத்துவங் கடந்த உயர்ந்த நிலையை, பேறு ஆ - பாக்கியமாக, அடியேன் - அடியேன், பெறும் ஆறு உளதோ - பெறும் வழி உண்டோ.

தத்துவங்கள் 36. ஆன்மதத்துவம் 24, வித்யாதத்துவம் 7, சிவ தத்துவம் 5. ஆன்மதத்துவம் 24 ஆவன :—தன்மாத்திரை 5 பூதம் 5, கன்மேந்திரியம் 5, ஞானேந்திரியம் 5, அந்தக்கரணம் 4. வித்யாதத்துவம் 7 ஆவன:— காலம், நியதி, கலை, வித்தை ராகம், புருடன், மாயை. சிவதத்துவம் 5 ஆவன :—சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்யம்,

சத்தி, சிவம். தத்துவமுற்றும் மயக்குவன ஆதலின் அவற்றினைத் தள்ளித் தத்வாதீதமாகிய உண்மைப் பொருளைப் பாக்கியமாக அடைதல் வேண்டும் என்பது கருத்து. அது - சாதி ஒருமை.

48. அறிவுஒன் றுஅறநின் றுஅறிவார்அறிவில்
பிறிவுஒன் றுஅறநின் றபிரான்அலையோ
செறிவுஒன் றுஅறவந் துஇருளேசிதைய
வெறிவென் றவரோடுஉறும்வேலவனே.

உரை. செறிவு - (உலகத்தோடு) பொருந்துதலாகிய, ஒன்று - ஒன்று, அற - நீங்க, வந்து - வந்து, இருள்-அஞ்ஞானம், சிதைய - கெட, வெறிவென்றவரோடு - (மாயா) மயக்கத்தை வென்ற அடியார்களுடன், உறும் - தங்கிய, வேலவனே - வேலையுடையவனே. அறிவு ஒன்று- ஜீவபோதம் ஆகிய ஒன்று, அற - நீங்க, நின்று - நின்று, அறிவார் அறிவில் - (சிவபோதத்தால்) அறிகின்றவர்களுடைய அறிவில், பிறிவு ஒன்று அற-பிறிவாகிய ஒன்று நீங்க, நின்ற - (ஒன்றாய்) நின்ற, பிரான்- தலைவன், நீ அலையோ - நீ அல்லையோ (நீதான்).

சீவபோதம் நீங்கிச் சிவபோதத்தால் அறிகின்றார் அறிவில் பிரிவின்றி நிற்பவன் முருகப்பிரான் என்பது கருத்து. சீவபோதம் நீங்கி அறிகின்றார் முருகப்பிரானொடு இரண்டறக் கலப்பர். இஃதோர் சிறந்த செய்யுள். பிறிவு - பிரிவு.

49. தன்னந்தனிநின் றதுதான் அறிய
இன்னம்ஒருவர்க்குஇசைவிப்பதுவோ
மின்னும்கதிர்வேல்விகிர்தா நினைவார்
கின்னங்களையும்க்ருபைசூழ்சுடரே.

உரை. மின்னும் - பிரகாசிக்கிற, கதிர் - ஒளியையுடைய, வேல்- வேலைத் தாங்கும், விகிர்தா - சுயம்பு மூர்த்தியே, நினைவார் - நினைக்கிற அடியார்களின், கின்னம் - (இருளாகிய) துன்பத்தை, களையும் - போக்கும், க்ருபை - (கிரணமாகிய) தயை, சூழ்-சூழ்ந்த, சுடரே - சூரியனே தன்னந்தனி-(யாகிய என்னை விழுங்கி) வேறொருவருமின்றித் தனியாக, நின்றது தான் - நின்றநிலை, அறிய - அறியும்வண்ணம், இன்னம் - இன்னமும், ஒருவர்க்கு - (வேறு) ஒருவர்க்கு, இசைவிப்பது ஓ - பொருந்தச் சொல்லத்தக்கதோ (அன்று).

தன்னந்தனி நின்று அநுபவிப்பதே அன்றிச் சொல்லத் தக்கது அன்று (கந்தர் அநுபூதி 28). விகிர்தன் - செய்யப்படாதவன் எனவே சுயம்பு என்றபடி.

50. மதிகெட்டுஅறவாடிமயங்கிஅறக்
கதிகெட்டுஅவமேகெடவோகடவேன்
நதிபுத்திரஞானசுகாதிபஅந்
திதிபுத்திரர்வீறுஅடுசேவகனே.

உரை. நதிபுத்ர - கங்காநதிபால, ஞானசுக அதிப - ஞானத்திற்கும் அதனால் வரும் சுகத்திற்குந் தலைவனே, அ - அந்த, திதிபுத்திரர் - திதி என்னும் பெண்ணின் புத்திரர்களாகிய அசுரர்களின், வீறு - செருக்கை, அடு - போக்கிய, சேவகனே-வீரனே, மதி - புத்தி, கெட்டு - கெட்டு, அற - மிகவும், வாடி - வாடி, மயங்கி - மயங்கி, அறக்கதி - தர்ம மார்க்கம், கெட்டு - கெட்டு, அவமே-வீணாக, கெடவோ கடவேன் - (அடியேன்) கெடுதற்கா உரியவன்.

முருகப்பிரானே, உன்னுடைய அடியையடைந்து உய்யக் கருணை செய் என்பது கருத்து.

51. உருவாய்அருவாய்உளதாய்இலதாய்
மருவாய்மலராய்மணியாய்ஒளியாய்
கருவாய்உயிராய்கதியாய்விதியாய்
குருவாய்வருவாய்அருள்வாய்குகனே.

உரை. குகனே - (அடியார்களின் இதய) குகையில் வசிப்பவனே, உருவாய் அருவாய் - உருவமாகியும் அருவமாகியும், உளதாய் இலதாய் - காணும் பொருளாகியும் காணப்படாத பொருளாகியும் ; மருவாய் மலராய் - வாசனையாகியும் (அதனையுடைய) பூவாகியும், மணியாய் ஒளியாய் - ரத்னமாகியும் (அதனிடத்துள்ள) ஒளியாகியும் ; கருவாய் உயிராய் - உடலாகியும் (அதில் தங்கியுள்ள) உயிராகியும், கதியாய் விதியாய் - கதியாகியும் (அதனையடைதற்குக் காரணமாகிய) விதியாகியும், குருவாய் - சற்குருவாகியும், வருவாய் - வந்து, அருள்வாய் - அருள்செய்.

இதயகுகையில் வசிக்கும் முருகப்பெருமானே எல்லாமாக இருக்கிறான். இதயகுகையில் வசிக்கும் முருகப் பிரானே சரியா கிரியா யோகம் கைகூடிய காலம் குருவாகவந்து உணர்த்துகிறான். சிவஞான போதம் எட்டாஞ் சூத்திரம் " தம்முதல் குருவுமாய் தவத்தினி

லுணர்த்த" என்ற பகுதியைக் கவனிக்க. ஆய் என்றமையின் முன்னர் நிலை வேறு என்பது கிடைக்கின்றது. முன்னர் நிலை உருவ முதலியன இல்லாத நிலை. "சிவனரு வுருவு மல்லன்" (சித்தியார் முதற் சூத்திரம் 70 ஆம் பாட்டு). அருவு முருவு மல்லாத இறைவன் உருவும் அருவும் ஆகி அருளுவன் என்பது தோன்ற "உருவாய் அருவாய்" என்றார். "அருவுரு ஆனபோது திருமேனி உபயம் பெற்றோம்" (சித்தியார் முதற்சூத்திரம் 55ஆம் பாட்டு) என்றமையால் அருவுருவமும் ஆகி எனப் பொருள்கொள்ளல் வேண்டும். எனவே உருவாய் அருவாய் அருவுருவாய் என்றார் அருணகிரிநாதர் என்று நாம் கொளல்வேண்டும். உருவம் அருவம் அருவுருவம். வருவாய் முற்றெச்சம்.

பதிஞானத்தில் விளங்குவதாயும் பசுபாச ஞானத்தில் விளங்காததாயு மிருத்தலின் உளதாய் இலதாய் என்றார். மலர் முற்றும் மரு (வாசனை) இருத்தல்போல உலகம் எங்கணும் முருகப்பிரான் விரவிநிற்றலால் மருவாய் மலராய் என்றார். முருகப்பிரான் உலகெலாமாகியும் வேறாகியுமிருக்கிறார். "வாய்விள்ளு மென்மலரென விரவி எங்கணு நிற்பினும்" என்றார் நல்லாற்றூர் அடிகள். இது உயிர், இது முருகன் எனப் பிரிப்பின்றி நிற்கும் நிலையை மணியா யொளியாய் என்றார். சித்தினோடு அசித்துமல்லா இறைவன் அசித்தும் சித்துமாகியருளுவன் என்பது தோன்றக் கருவாய் உயிராய் என்றார். விதியாயும் விதியினாற் கிடைக்கும் பயனையும் நிற்பது தெரிய கதியாய் விதியாய் என்றார். குகப்பெருமான் நமக்குக் குருவாக வந்து அருளல்வேண்டும் என்பது தோன்ற குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே என்றார்.

சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான தேசிகன் திருவடி வாழ்க

Printed at the Sadhu Prees, Royapettah, Madras, P. I. C. No. M. S. 115 for the Saiva Siddhanta Maha Samajam, Madras, P. I. C. N M. S. 81 — Copies 2000 — 25-6-1947.